

## Arrest

**nr. 40 721 van 24 maart 2010**  
**in de zaak RvV X / IV**

**In zake:** X

**Gekozen woonplaats:** X

**tegen:**

**de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 25 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DE RUYSSCHER, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 21 juni 2009 en heeft zich vluchteling verklaard op 23 juni 2009.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 25 juni 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 24 november 2009.

1.3. Op 24 december 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 28 december 2009 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

## **A. Feitenrelaas**

*U verklaarde het volgende:*

*U bezit de Syrische nationaliteit en bent geboren op 1 augustus 1984 in Kahtanya. U bent een Syrisch-orthodox christen en woont met uw ouders, uw ongehuwde broer en uw gehuwde broer met zijn gezin in de wijk Golan in Kahtanya. Uw zussen zijn in al-Qamishli gehuwd. U studeerde tot het eerste secundair en begon te werken toen u 13 of 14 jaar was. U werkte als kleermaker voor F.(...) M.(...). U volbracht u legerdienst in Damascus in de periode 2003-2005.*

*Op 15 november 2008 stapte u samen met twee vrienden, net als u christenen, van het werk naar huis. Het was al donker. Onderweg zagen jullie dat personen met een bulldozer de omheiningsmuur aan het vernielen waren van het stuk land waarop de kerk een schooltje zou bouwen. Er stonden nog twee mannen bij die u herkende als de landbouwers die de aangrenzende stukken land bezaten en bewerkten. De drie mannen waren islamitische Arabieren. Jullie vroegen aan deze mannen waarom ze dat deden en ze antwoordden dat die grond van hen was en dat ze niet wilden dat de christenen er een school zouden op bouwen. Er ontstond een ruzie en de omwonenden kwamen kijken en probeerden jullie te kalmeren. Een tijdje later kwam de politie toe. De politie vroeg jullie wat er aan de hand was en jullie legden het uit. Toen ze hetzelfde aan de Arabieren vroegen gaven deze hun versie en begon één van de drie het christelijk geloof en de kerk te beledigen. Omdat de politie daar niet op reageerde begon u die man en de islam te beledigen. Daarop nam één van de politieagenten u opzij en gaf u twee kletsen in het aangezicht. U vroeg hem waarom hij dat deed en hij vroeg u waarom u de religie beledigde. U antwoordde hem dat hij niet gereageerd had toen het christendom werd beledigd maar wel als u reageerde door de islam te beledigen. Hierop sloeg de agent u opnieuw en probeerde hij u de auto in te trekken, zeggend dat hij u op het commissariaat zou opvoeden. Daarop beledigde u de agent, de staat en de wet, u duwde de agent opzij en liep weg.*

*U ging zich verschuilen bij uw vriend, J.(...) I.(...), die daarna poolshoogte ging nemen van de situatie. Toen hij terugkwam, meldde hij dat de politie naar u op zoek was en dat ze uw huis aan het doorzoeken waren. J.(...) bracht u daarop naar zijn broer in Qamishle. De volgende dag kwam hij u zeggen dat uw vader enkele uren gearresteerd was en ondervraagd was over uw verblijfplaats. Hij moest u aangeven. U vernam ook dat de drie Arabieren en uw twee vrienden waren meegenomen door de politie maar terug waren vrijgelaten. Na een paar weken vernam u dat de politie ook bij uw zus in Qamishle naar u was komen zoeken. Hierop besloot u ook Qamishle te verlaten. Uw vriend J.(...) I.(...) voerde u dan op 28 november 2008 naar Aleppo, waar u onderdook bij de schoonvader van uw neef aan moederszijde. U verbleef de komende vijf tot zes maanden bij de schoonvader van uw neef in Aleppo. Op 18 mei 2009 kwam de politie echter ook bij uw neef in Aleppo een huiszoeking doen op zoek naar u. Zijn schoonvader bracht u daarop naar een vriend van hem en vroeg u daar te blijven tot er een oplossing was.*

*Op 2 juni 2009 verliet u Syrië met behulp van een smokkelaar. U stak illegaal de grens over naar Turkije en werd naar Istanbul gebracht waar men voor u een vals Turks paspoort aanmaakte. Op 18 juni 2009 verliet u Turkije met een minibusje waar nog andere mensen in meereisden. Onderweg moest u nooit zelf uw paspoort tonen, de smokkelaar deed dat voor de inzittenden. Op 21 juni 2009 zette het busje u af in Brussel, waar twee ooms van u wonen.*

*Op 23 juni 2009 vroeg u aan de Belgische autoriteiten om internationale bescherming.*

*U vreest dat u bij terugkeer naar Syrië zal worden gearresteerd en voor onbepaalde tijd zal worden opgesloten.*

*Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u tijdens uw gehoor bij het CGVS uw identiteitskaart, rijbewijs, een attest van uw kerkraad betreffende de gebeurtenissen en zes foto's van de plaats van het gebeuren neer. Deze werden u bezorgd door een man die ze voor u vanuit Syrië meenam.*

## **B. Motivering**

*Na uw gehoor van 24 november 2009 op CGVS dient te worden vastgesteld dat, niettegenstaande de door u ingeroepen vrees, de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus u kunnen worden toegekend.*

*De reden daarvoor is dat er ernstige en persistente twijfels zijn over de geloofwaardigheid van uw verklaringen en de ernst van de aangehaalde gebeurtenissen.*

*De belangrijkste bewijsstukken die u heeft neergelegd ter ondersteuning van de beweerde feiten zijn een attest van uw lokale kerkraad en zes foto's van de plaats van de gebeurtenissen.*

*Wat betreft het neergelegde attest van de Raad van de Syrisch-Orthodoxe Kerk van Kahtaniye, zijn er twijfels over de authenticiteit daarvan. Het attest zou zijn opgesteld op 1 oktober 2009 door de hoger genoemde kerkraad nadat uw oom vanuit België aan uw vader had gevraagd een bewijs te*

bezorgen van de gebeurtenissen. Uw vader zou dan aan de kerkraad hebben gevraagd dit document te schrijven om uw problemen te bewijzen (gehoor, p.6).

Nog los van de vraag of dit document inderdaad door deze kerkraad werd opgesteld, moet worden vastgesteld dat het document een gesolliciteerd karakter heeft, dat het schijnbaar volledig gebaseerd is op de verklaringen van uw vader en dat het duidelijk het standpunt van één van de belanghebbende partijen vertolkt. Er zijn echter sterke twijfels over uw bewering dat dit document effectief door deze raad in Syrië is opgesteld omdat sommige van uw verklaringen hierover incoherent zijn en andere weinig plausibel zijn.

Eerst moet er worden op gewezen dat de christelijke kerken in Syrië een positieve relatie onderhouden met het regime. Het is immers in grote mate de verdienste van het regime dat hun godsdienstvrijheid gevrijwaard blijft in een islamitische omgeving. Het lijkt dan ook weinig plausibel dat de kerkraad het risico zou nemen de relaties met de autoriteiten en de politie te verzuren door hen in een slecht daglicht te stellen.

Verder lijkt het ook onwaarschijnlijk dat een persoon die toevallig uit Syrië naar zijn familie in Duitsland en België reisde het risico zou nemen aan de grens met een document te worden betrapt dat overduidelijk is bedoeld om een voortvluchtig persoon te helpen (gehoor, p.6-7). Ook dit lijkt weinig plausibel.

Bovenal zijn uw verklaringen incoherent wat betreft de manier waarop het document werd gevraagd aan uw vader. In uw verklaringen stelde u dat u bij telefonische contacten vanuit België met uw familie in Syrië, nooit persoonlijk aan de lijn ging maar dat uw oom het woord voerde. Deze zou daarbij ook alle gevoelige onderwerpen vermijden en enkel over algemeenheden spreken (gehoor, p.5). In het licht van deze angst om over gevoelige onderwerpen te spreken lijkt het moeilijk te begrijpen dat uw oom geen probleem had met het telefonisch aanvragen van bewijs van uw asielrelaas aan uw vader (gehoor, p.7)

Om deze redenen lijkt het niet aannemelijk dat het hier om een authentiek document van de kerkraad van Kahtaniya gaat. Het gewicht dat aan dit document kan worden toegekend als bewijsstuk weegt dan ook niet op tegen de geloofwaardigheidsproblemen die zich manifesteerden bij de lezing van uw verklaringen, zowel in samenhang met de andere bewijsstukken als op zichzelf staand.

De zes foto's die u heeft neergelegd kunnen de aangehaalde feiten niet bewijzen tenzij in samenhang met uw verklaringen. Zij lijken echter niet volledig in overeenstemming te zijn met uw verklaringen, die ook op zich weinig plausibel zijn.

Drie van de foto's tonen een bepleisterd zuiltje van enkele stenen hoog met in het midden een gat waarin een stuk steen ligt. U beweerde dat op deze zuil een plaquette lag van de eerstesteenlegging en dat deze plaquette vernield werd met de steen die nu in het gat ligt (gehoor, p.8). Op de foto is echter niets te zien van een plaquette. Desalniettemin is het mogelijk dat op het zuiltje een plaquette lag en dat deze in een daad van vandalisme werd vernield.

De drie andere foto's zouden de muur tonen die vernield werd tijdens het incident dat de kern van uw asielrelaas vormt. Uit de foto's blijkt dat reeds verschillende stukken muur van de omheining vernield zijn. Het kan niet worden uitgesloten dat het hier om een daad van vandalisme ging maar om aannemelijk te maken dat het hier om het beweerde geval van vandalisme gaat, moeten de foto's in samenhang met de verklaringen worden gezien. Uit de foto's blijkt dat het hier om een muur gaat van simpel gestapelde stenen. Bij navraag bevestigde u dat het inderdaad ging om een voorlopige stapeling van de stenen voor de school, in afwachting van de start van de bouw. Een eigenlijke omheiningmuur zou slechts na de voltooiing van het gebouw worden opgetrokken (gehoor, p.8). Uit de foto's blijkt dat verschillende delen van de omheining zijn omgeduwd. Gezien het hier ging om een los gestapelde muur ging van duidelijk minder dan twee meter hoog komt het nogal overdreven over dat de beide Arabieren een bulldozer lieten aanrukken om deze vernielen (gehoor, p.8). Gesteld dat zij echter inderdaad een bulldozer lieten komen om de stapelmuur te vernielen moet dat, zoals u ook bevestigt, veel lawaai hebben gemaakt (gehoor, p.8). Gezien er in deze wijk christenen woonden (gehoor, p.9) komt het onwaarschijnlijk over dat er nog niemand anders zou hebben gereageerd op het gebeuren dat al aan de gang was toen jullie toekwamen (gehoor, p.8). Dit is des te meer zo omdat kan worden verondersteld dat het net die omwonende christenen waren wiens belangen hier op het spel stonden. Toch stelde u dat de omwonenden slechts buitenkwamen, en dan nog slechts om u te kalmeren en uit elkaar te houden, als ze uw woordenwisseling hoorden (gehoor, p.9). Men zou nochtans verwachten dat net deze lokale belanghebbenden furieus zouden zijn en de eersten zouden geweest zijn om de vandalen te stoppen. Uw verklaring daarvoor is dat u denkt dat de omwonenden veronderstelden dat ze bouwmachines hoorden (gehoor, p.10). Deze verklaring is alles behalve overtuigend. Het is bijna ondenkbaar dat de bouwwerken aan de nieuwe school zouden starten zonder enige aanwezigheid – zij het om te helpen of om te kijken - van de belanghebbende omwonenden, de christenen van de wijk. Uw verklaringen omtrent dit incident kunnen daarom niet overtuigen.

Het komt ook weinig plausibel over dat u, ondanks de in uw ogen onbevredigende tussenkomst van de politie, zou overgaan tot het beledigen van de het hele staatsapparaat, de wetten, de politie en – u had het moeilijk om zich exact te herinneren wat u zei - dergelijke meer. Zoals hoger reeds aangehaald, is de staat eigenlijk de beschermheer van de christenen en andere religieuze minderheden in de Syrische maatschappij. Maar zelfs in het geval dat iemand in uw situatie dingen zou hebben gezegd gelijkend op wat u beweert, is het onwaarschijnlijk dat dit tot een werkelijke gerechtelijke vervolging zou leiden, laat staan dat het zou leiden tot een over het hele grondgebied uitgestrekte opsporingsactie. U heeft immers in het geheel geen politiek oppositieprofiel, hebt nog nooit aanvaringen met het gerecht gehad, de context van het gebeuren zou duidelijk maken dat het om een irrationele opwelling ging. Dit zou een weinig ernstig incident geweest zijn.

Bovendien moet worden vastgesteld dat u opvallend vaag blijft over de verdere afwikkeling van de ganse zaak. Zo blijft u erg op de vlakte over wat er intussen met de school is gebeurd. U verklaart dat het een rechtszaak is geworden, maar weet niet of het een zaak is tussen de kerk en de Arabieren of tussen de staat en de Arabieren. U verklaart zelf geen details te kennen. Uw verklaring hiervoor, namelijk dat u niemand vond om het te vragen, kan niet overtuigen (gehoor p.12). Bovendien blijkt u niet zeker te zijn of de zaak wel voor het gerecht is gebracht. U zou alleen hebben vernomen dat de zaak misschien voor het gerecht werd gebracht (gehoor p.12). Gevraagd of de zaak intussen al is gedeblokkeerd, moet u het antwoord schuldig blijven. U vermoedt slechts dat dit nog niet het geval is (gehoor p.13).

Gevraagd of er tegen u persoonlijk een rechtszaak loopt, blijkt u ook hiervan eigenlijk niet op de hoogte te zijn. U heeft slechts het vermoeden, aangezien u gezocht wordt (gehoor p.16). Verder verklaart u dat u, voor zover u weet, nog steeds wordt gevisieerd door de autoriteiten. U heeft hier echter geen concrete informatie over en baseert u louter op de zeer vage en indirecte verklaringen van uw oom dat de situatie niet goed is. U zou geen poging hebben ondernomen om meer te weten te komen (gehoor p.13). Uw verklaring hiervoor, namelijk dat u “van hier weet dat de situatie niet goed is” is allerminst afdoende (gehoor p.13). Een dergelijke laconieke houding wekt de nodige verbazing daar het hier gaat om informatie die van essentieel belang is om uw eigen risico op vervolging correct te kunnen inschatten. Het feit dat u zich nauwelijks de moeite getroost om hieromtrent meer informatie te bekomen, ondermijnt op ernstige wijze de ernst en de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees.

Na de afweging van de bewijswaarde van de neergelegde stukken in samenhang met uw verklaringen tegen het beschouwen van de aannemelijkheid en de interne coherentie van de verklaringen wordt vastgesteld dat u niet kan overtuigen wat betreft de geloofwaardigheid van de kern van uw asielaanvraag. Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Aangezien u zich voor uw verzoek tot toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde feiten als voor uw aanvraag tot erkenning als vluchteling, dient te worden vastgesteld dat u evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt.

De door u neergelegde identiteitskaart en het door u neergelegde rijbewijs vermogen niet deze beslissing in positieve zin te beïnvloeden. Het gaat hier slechts over bewijzen van uw identiteit, die door het CGVS niet wordt betwist, en niet over bewijzen van de aangehaalde vervolgingsfeiten.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

#### **2. Over de gegrondheid van het beroep**

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), gelezen in samenhang met artikel 1 van de Conventie van Genève, voert verzoeker aan dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing, gelet op de elementen van het administratief dossier, niet deugdelijk zijn gezien zij feitelijk onjuist zijn en falen naar recht en dienvolgens de bestreden beslissing niet kunnen dragen. Vervolgens tracht verzoeker de verschillende motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat het op basis van zijn verklaringen, de door hem bijgebrachte stukken en de bewijskracht ervan, duidelijk is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, indien

hij naar zijn land zou moeten terugkeren, een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing geen bijzondere motieven aanhaalt om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren doch louter vaststelt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt. Volgens verzoeker is dit risico nochtans wel degelijk aanwezig aangezien hij nog steeds door de politie wordt gezocht, niet alleen in zijn ouderlijk huis maar tevens bij zijn zussen in Qamishli en zijn neef in Aleppo.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.4. Blijkens verzoekers verklaringen vreest hij vervolging omdat hij, na een in zijn ogen onbevredigende tussenkomst van de politie naar aanleiding van de vernieling door islamitische Arabieren van de omheiningmuur van het stuk land waarop de kerk een schoolje zou bouwen, zou zijn overgegaan tot het beledigen van het hele staatsapparaat, de wetten, de politie en dergelijke meer en het daarna op een lopen zou hebben gezet. Verzoekers vader zou gedurende enkele uren gearresteerd zijn en ondervraagd zijn over verzoekers verblijfplaats. Volgens verzoeker zou de politie hem gezocht hebben in zijn ouderlijk huis, bij zijn zus in Qamishli en bij zijn neef in Aleppo. Ter staving van zijn relaas legt verzoeker een attest neer van de Raad van de Syrisch-Orthodoxe Kerk van Kaktaniye en zes foto's van de muur die werd vernield.

2.5. Na lezing van het administratief dossier concludeert de Raad dat verzoeker er allerm minst in geslaagd is om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Vooreerst stelt de Raad vast dat het attest van de kerkraad een duidelijk gedongen karakter vertoont. Het attest werd immers opgesteld op uitdrukkelijke vraag van verzoeker en op basis van de verklaringen van zijn vader zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Verzoeker blijkt er overigens ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De Commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer, zoals in casu, aan dit stuk geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend, gelet op het gedongen karakter van het document.

Uit de foto's van een vernielde muur kan niet zonder meer worden afgeleid dat verzoeker betrokken was bij een incident dat zich zou hebben voorgedaan naar aanleiding van de vernieling van deze muur, laat staan dat deze foto's zouden kunnen aantonen dat verzoeker naar aanleiding van dit incident zou gezocht worden door de Syrische autoriteiten.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat het incident rond de muur zich werkelijk heeft voorgedaan zoals dit door verzoeker wordt geschetst, acht de Raad het ongeloofwaardig dat verzoekers beledigingen werkelijk tot gerechtelijke vervolging zouden leiden, temeer daar hij zijn uitlatingen deed in een irrationale opwelling en hij voorheen blijkbaar nooit enig probleem kende met de Syrische autoriteiten. De door verzoeker aangehaalde feiten zijn naar het oordeel van de Raad onvoldoende zwaarwichtig om aanleiding te kunnen geven tot vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zodat niet kan worden aangenomen dat verzoeker omwille van het door hem geschetste incident genoodzaakt zou zijn om zijn land van herkomst te verlaten en internationale bescherming in te roepen. Verzoeker brengt overigens niet het minste begin van bewijs bij dat hij tot op heden daadwerkelijk wordt

opgespoord. Hij blijft hieromtrent steken in loutere beweringen die door geen enkel concreet element worden gestaafd doch enkel gebaseerd zijn op de vage verklaringen van zijn oom dat de situatie niet goed is (administratief dossier, stuk 3, p. 13). Verzoeker blijkt evenmin op de hoogte te zijn van de juridische afwikkeling van zijn voorgehouden problemen. Zo is hij zelfs niet op de hoogte van het feit of er al dan niet een rechtszaak tegen hem loopt. Zo verzoeker in het verzoekschrift betoogt dat hem niet kan worden verweten dat hij tijdens zijn vlucht niet is gaan informeren in een lokaal politiekantoor of hij nu al dan niet nog werd vervolgd, wat de juiste juridische grondslag hiervoor was enz. en het ook voor zijn familieleden en vrienden niet redelijk is om dergelijke vragen te gaan stellen, en hij derhalve suggereert dat het onmogelijk zou zijn om hieromtrent meer informatie te bekomen, kan hij geenszins overtuigen. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om recente informatie omtrent de evolutie van zijn problemen te bekomen aangezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees correct te kunnen inschatten. Dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen – hij verklaarde immers tijdens zijn gehoor dat hij, naast de telefonische contacten die zijn oom met zijn ouders onderhoudt, zelf niets anders heeft geprobeerd om meer te weten te komen over zijn situatie omdat *“men (...) van hier al (weet) dat de situatie niet goed is”* (p. 13) – getuigt van een gebrek aan interesse, hetgeen afbreuk doet aan de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging en de geloofwaardigheid van zijn relaas ondermijnt.

Tevens acht de Raad het opmerkelijk dat verzoeker bijzonder weinig informatie weet te verstrekken over de verdere afwikkeling van de zaak van de vernielde muur, nochtans de oorzaak van het incident dat verzoeker ertoe heeft gebracht zijn land van herkomst te verlaten. Ook hieromtrent is het de Raad niet duidelijk waarom het voor verzoeker onmogelijk zou zijn om verdere informatie te bekomen. Dit klemt des te meer daar verzoeker wel in staat blijkt te zijn om documenten te laten overmaken van de kerkraad ter bevestiging van zijn relaas. Het is bovendien niet aannemelijk dat een banaal incident dermate uit de hand liep dat verzoeker hiervoor politieke vervolging zou moeten vrezen.

2.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op dezelfde feiten als deze van zijn asielaanvraag. In acht genomen wat vooraf gaat, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonde dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 24 maart 2010 door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS